

iveien; jeg er saa uskyldig i den Henseende som Lammet. Jeg var borte fra mit Fædreland, og først da den ærede Rigsdagsmand selv havde sluppet Regjeringens Tøiler, selv havde opgivet at kunne styre, eller kunne sidde længere ved Rigets Roer, da først var det, at jeg kom tilbage og bidrog til, at det nærværende Cabinet dannede sig. Under disse Forhold burde Regjeringen derfor ganske vist vente den ærede Rigsdagsmands Understøttelse; men den ærede Rigsdagsmand har det kun i Ordet, ikke i Gjærningen. Gjærningen have vi seet idag, og den vidner mod hans Ord, thi han har ved den erklæret: „Jeg har en saa dyb Mistillid til Ministeriet, at jeg, fordi dette Ministerium sidder ved Røret, vil stemme mod den af den Regjering, hvoraf jeg selv var Medlem, fremlagte Lov“. — Er det ikke Gjærningen, og taler den ikke langt mere end hans smukke Forsikkring om, at han vil understøtte sine „Eftertrædere“? Er det ikke et langt stærkere Sprog end alle Forsikkringer, naar han siger: „Den Regjering, hvoraf jeg var Medlem, har fremlagt en vigtig Lov, men fordi denne Regjering ikke kan gennemføre den, og fordi Mænd som de, hvoraf det nærværende Ministerium bestaaer, sidde ved Røret, derfor stemmer jeg imod den“. Skulle Udtryk kunne kraftigere bevise Mistillid, og paa hvilken Maade kan man vel bidrage stærkere og mere indtrængende til at svække Tilliden til den nærværende Regjering. Det er kun klingende Bjalder og lydende Malm at udtale og forsikre, at man vil understøtte Regjeringen uden at vise det i Gjærningen. Jeg sætter ikke Priis paa disse Forsikkringer, men jeg sætter Priis paa Gjærningen, og jeg gjentager da: den ærede Rigsdagsmand kan ikke skarper og paa en mere indtrængende Maade give sin Mistillid tilkjende mod sine Efterfølgere end ved at sige, som han har sagt: „Den Lov, jeg selv har været med at fremlægge, stemmer jeg imod, fordi det er mine Efterfølgere, som skulle gennemføre den“. Det maa jeg bede ham vel at lægge Mærke til; bede den ærede Rigsdagsmand lægge mere Mærke til sine Gjærninger end til Udtalelser af blotte Phraser, lægge Mærke til sin hele politiske Afserd i og udenfor Salen. Jeg skal taknemlig paastjonne, om han vilde understøtte

det nærværende Cabinet; men dersom der i hans øvrige Færd aabenbarer sig den samme Mand som i hans Optræden idag, da kan den Understøttelse, hvorpaa Regjeringen kan regne fra hans Side, ikke være meget betydende, ikke Noget, hvorpaa man kan stole. — Den ærede Rigsdagsmand har meddeelt en Efterretning. Jeg skal sige, hvorledes jeg er stillet til denne Sag. Jeg har ikke undersøgt det hele paagjældende Forhold; det er Noget, som jeg ikke troer laa for, og som jeg derfor ikke har fundet mig foranlediget til at gjøre til Gjenstand for næriere Undersøgelse. Jeg har ikke villet gjøre det, før den Tid kommer, da der skal handles; jeg skal da tage min Beslutning. Men lad os nu undersøge det, som den ærede Rigsdagsmand har gjort. Han er Medlem af et Cabinet, kommer som Medlem af dette Cabinet i Besiddelse af Rundsflaber, han faaer Noget at vide, hvorom han, om ikke Andet, kan tale. Saa længe han er Medlem af Regjeringen, har han Lov til, om han finder det for godt og rigtigt at tale om, hvad han saaledes er kommen til Rundsflab om ved at sidde i Cabinettet; men naar han er traadt ud af Cabinettet, naar han ikke længer er Medlem af det, da at ville tale om det, han har faaet at vide som Medlem af Cabinettet — er at gjøre et Brud paa de Grundsætninger, som efter min Mening maae ansees gjældende for Mænd, der have beklædt en saadan Stilling, og det ærede Medlem har derfor, efter min Mening, ved sin Meddelelse gjort Brud paa Grundsætninger, som det maa ansees for usseligt blive overholdte af alle dem, der komme til at deeltage i Statsbestyrelsen. — Jeg har, som jeg har sagt, ikke undersøgt Sagen og kan altsaa ikke finde mig foranlediget til at gaae ind paa en Undersøgelse af, om den ærede Rigsdagsmand har Ret eller ikke Ret; han har jo været i en Stilling, hvori han nok har kunnet faae Endeel at vide, som han ellers ikke vilde have faaet at vide. — Lad os imidlertid nu antage, at det er urigtigt, hvad den ærede Rigsdagsmand har meddeelt, saa vilde det dog være meget at misbillige, at han er kommen med urigtige og usande Beretninger, og derved har søgt at indvirke paa Forsamlingens Dom over den foreliggende Sag og udsprede Mistillid til Regjeringen.